

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobce: **V. T. N.**, narozen X
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupen Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem
sídlem Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2025, č. j. CPR-33819-3/ČJ-2025-930310-V233

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 17. 9. 2025, č. j. KRPU-79131-44/ČJ-2025-040022-SV-RBK, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „definované území“) v délce jeden rok s tím, že počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na definované území, byl stanoven dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ode dne, kdy žalobce vycestuje z definovaného území. Doba k vycestování byla stanovena dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v délce 15 dnů ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

Žaloba

2. Žalobce na prvním místě v žalobě namítl, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno na základě zjištěného stavu věci tak, jak správnímu orgánu ukládá § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dle žalobce sice spisový materiál obsahuje sdělení o tom, že bylo kontaktováno Národní situační centrum ochrany hranic a bylo ověřováno, zda vízové oprávnění na území Rumunska skončilo, nicméně dle žalobce nebylo postaveno na jisto, zda bylo žádáno o jeho prodloužení či nikoliv. Žalobce ve správním řízení uvedl, že práci, ubytování i vízum mu zajišťovala třetí osoba, avšak policejní orgán nekontaktoval oddělení cizinecké policie Rumunska podle bydliště žalobce v tomto státě.
3. Dle žalobce délka správního řízení rozhodně neumožňovala správnímu orgánu dostatečně posoudit dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce má na území rodinné příslušníky, tyto vazby však nebyly vůbec správním orgánem prověřovány.
4. Žalobce dále namítl, že i pokud by byl spolehlivě zjištěn jeho pobyt na území bez vízového oprávnění, dle jeho názoru vzhledem k případné délce takového pobytu bylo na místě postupovat podle § 50a zákona o pobytu cizinců, nikoliv vydávat bez dalšího správní vyhoštění s délkou zákazu pobytu v délce jednoho roku. Takový postup byl dle žalobce rovněž nepřiměřený a v rozporu se zásadou dle § 2 odst. 4 správního řádu.
5. Dle žalobce dále uložená délka správního vyhoštění nekořespondovala s mírou porušení zákona o pobytu cizinců z jeho strany, a to zejména a především v tom směru, kdy jak uvedl v protokolu o výsledku – přičemž to nebylo vyvráceno – že přicestoval do ČR vlakem jen pár dní před jeho zadržením hlídkou cizinecké policie. V rámci odvolání pak žalobce poukázal, že případný nelegální pobyt před 1. 1. 2025 na území Rumunska mu nemůže být správním orgánem kladen k tíži, kdy Rumunsko je součástí schengenského prostoru – navíc v omezeném režimu – až od 1. 1. 2025. Žalobce připomněl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí měl za prokázané, že *„cizinec pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu ode dne 13. 4. 2025 do dne 23. 4. 2025, ač k tomu nebyl oprávněn.“* Dle žalobce pokud tedy i žalovaný uzavřel, že se zdržoval na území neoprávněně pouze 10 dní, bylo dle jeho názoru o to více s odkazem na § 2 odst. 4 správního řádu vhodnější a přiměřenější uložit rozhodnutí ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců. Dle žalobce bylo rozhodnutí o vyhoštění – byť v délce jednoho roku, nepřiměřené a nekořespondující s mírou jeho provinění. Dle jeho názoru žalovaný tyto námitky relevantně neprojednal a paušálně ve shodě se správním orgánem prvního stupně je odmítl.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že v něm byly řádně vypořádány všechny odvolací námitky žalobce.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 23. 4. 2025 v 10:20 hod. provedla hlídka Policie ČR pobytovou kontrolu na adrese X, v rámci které kontrolovala žalobce, který na základě výzvy k prokázání totožnosti předložil pouze fotokopii cestovního dokladu Vietnamu č. X, a dále fotokopii průkazu povolení k pobytu vydaného Rumunskem pod č. X, platného do dne 3. 9. 2020. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem pojala hlídka důvodné podezření, že žalobce vstoupil neoprávněně na území ČR nebo zde neoprávněně pobývá, a proto byl dle příslušného zákonného ustanovení zajištěn a eskortován na pracoviště správního orgánu prvního stupně. Prostřednictvím Oddělení zahraničních vztahů Mikulov-Drasenhofen bylo rovněž dne 23. 4. 2025 zjištěno, že žalobce měl v minulosti v Rumunsku povolení k pobytu č. X s platností ode dne 4. 9. 2019 do dne 3. 9. 2020, které již pozbylo platnosti, kdy dále existuje příkaz vydaný dne 5. 10. 2023 k vyhoštění žalobce z území Rumunska platný do dne 4. 10. 2026. Téhož dne 23. 4. 2025 bylo s žalobcem zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4. Následně ve 20:00 hod. převzala místní stálá služba od cizince s blíže nespecifikovanou identitou cestovní pas zajištěného žalobce, na základě kterého byl tento spolehlivě ztotožněn. Jednalo se o cestovní pas Vietnamské socialistické republiky č. X obsahující poslední vstupní razítko do schengenského prostoru ze dne 9. 6. 2019. Cestovní pas dále obsahoval vízum č. X vydané Rumunskem dne 23. 5. 2019 s platností ode dne 4. 6. 2019 do dne 1. 9. 2019. Žádné jiné oprávnění, které by žalobci umožňovalo legální pobyt na území schengenského prostoru, cestovní pas neobsahoval.
11. Dne 23. 4. 2025 byl dále s žalobcem sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení, do kterého žalobce mimo jiné vypověděl, že z Vietnamu vycestoval v červnu roku 2019, a to konkrétně do Rumunska, kde až do současné doby pracoval pro stavební firmu.

Doplnil, že o tom, že mu byl v Rumunsku ukončen pobyt, věděl od kamaráda, který mu tam pobyt zajišťoval, načež tam nicméně zůstal i nadále a pracoval pro stavební firmu. Následně, dne 13. 4. 2025, přicestoval vlakem do ČR za kamarádem do Plzně a na konci týdne chtěl odjet zpět do Rumunska. Žalobce uvedl, že následně nežádal o žádné oprávnění k pobytu, které by mu umožnilo pobývat na definovaném území a ani mu dříve žádné s výjimkou uvedeného povolení k pobytu v Rumunsku, uděleno nebylo. Ke své osobě dále sdělil, že je zdravý s ničím se neléčí, je ženatý a jeho manželka s jejich synem ve věku 14 let žijí ve Vietnamu. Na definovaném území nežijí žádní jeho rodinní příslušníci ani příbuzní a nemá zde žádné relevantní společenské, ekonomické ani kulturní vazby. Případné vyhoštění z definovaného území pro něj dle jeho vyjádření nebude představovat zásah do jeho soukromého ani rodinného života. Žalobci není znám žádný důvod, který by mu bránil v návratu do Vietnamu.

12. Pro hodnocení případné existence důvodů, které by cizinci znemožňovaly vycestování, si správní orgán prvního stupně v souladu s požadavkem ustanovení § 120a zákona o pobytu cizinců vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, na jehož základě pak také žalobci stanovil dobu k vycestování z definovaného území.
13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *„policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.“*
14. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *„rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“*
15. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
16. Dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.“*
17. Soud shledal, že žalobce uplatnil v žalobě na prvním místě námitku, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno na základě zjištěného stavu věci, a to především z důvodu, že policejní orgán nekontaktoval oddělení cizinecké policie Rumunska podle bydliště žalobce v tomto státě, kde mohl ověřit, že bylo žádáno o prodloužení pobytového oprávnění. K tomu soud uvádí, že oba správní orgány ve svých rozhodnutích uvedly, že žalobci udělené povolení k pobytu v Rumunsku pozbylo platnosti dne 3. 9. 2020, a že v jeho případě existuje příkaz k vyhoštění z území Rumunska vydaný dne 5. 10. 2023 (platný do dne 4. 10. 2026). Soud ověřil, že zjištění správních orgánů odpovídá obsahu správního spisu. Z uvedeného je dle soudu zřejmé, že

nemělo smysl kontaktovat cizineckou policii v Rumunsku, když bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce byl vyhoštěn z území Rumunska a je tedy bezpředmětné, zda a s jakým výsledkem před svým vyhoštěním v Rumunsku žádal o prodloužení pobytového oprávnění.

18. K žalobní námitce, že žalovaný nemohl dostatečně posoudit dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, soud uvádí, že žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce „je zdravou a stále poměrně mladou osobou, u které není důvodné předpokládat, že jeho věk či zdravotní stav může představovat překážku bránící jeho vycestování ze zdejšího území. Cizinec pobývá na území ČR velmi krátkou dobu a nevytvořil si zde žádné relevantní vazby. Co se týče jeho rodinných příslušníků a dalších příbuzných, tito žijí ve Vietnamu, kde má cizinec dle své výpovědi vlastní dům a výdělek stačí na živobytí, tudíž lze konstatovat, že po návratu do vlasti bude mít zajištěno dostatečné zázemí, kdy mu tam zároveň nehrozí žádné nebezpečí. Má-li jít o finanční prostředky nutné k návratu do Vietnamu, tyto si cizinec dle své výpovědi může půjčit od svého kamaráda. Odvolací správní orgán doplňuje, že v případě, že cizinec se může v případě nutnosti asistence se zajištěním finančních prostředků pro návrat do země původu obrátit na Mezinárodní organizaci pro migraci (IOM) nebo Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky, Oddělení dobrovolných návratů. Odvolací správní orgán v návaznosti na výše uvedené konstatuje, že odvoláním napadené rozhodnutí je přiměřené, pokud jde o zásah tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“ Soud se ztotožňuje s citovaným názorem žalovaného, když je zřejmé, že žalobce nemá na území ČR žádné rodinné příslušníky, kdy naopak veškeré rodinné zázemí má ve Vietnamu. Dopad rozhodnutí o vyhoštění do rodinného života žalobce je tedy zanedbatelný.
19. K žalobní námitce, že s ohledem na délku neoprávněného pobytu žalobce na území ČR v rozsahu 10 dnů, bylo přiměřenější a vhodnější postupovat dle § 50a zákona o pobytu cizinců, tedy vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území, soud uvádí, že krátká doba neoprávněného pobytu mohla a byla zohledněna v délce správního vyhoštění a při posuzování přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění. Soud zjistil, že žalovaný bral v napadeném rozhodnutí v úvahu délku neoprávněného pobytu žalobce na území ČR (10 dnů), a bral v úvahu i další skutečnosti ve prospěch žalobce (spolupráce žalobce se správním orgánem prvního stupně, doznání žalobce, bezúhonnost žalobce), pročež stanovil dobu vyhoštění pouze na jeden rok, ačkoli jinak dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců přicházelo v úvahu správní vyhoštění na dobu až 5 let. Žalovaný rovněž správně upozornil na judikaturu správních soudů, kdy v obdobných případech byly uloženy obdobně dlouhé tresty vyhoštění (viz strana 6 napadeného rozhodnutí). Smyslem postihu správním vyhoštěním je ukončení pobytu cizince na území, který není v souladu s platnou právní úpravou a je tudíž neoprávněný. Z dikce ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že při splnění podmínek zakotvených v tomto zákonném ustanovení vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění, a to vždy s přihlédnutím k přiměřenosti přijatého opatření ve smyslu zásahu do soukromého a rodinného života cizince dle ustanovení § 119a zákona o pobytu cizinců. Z uvedeného je zřejmé, že zákon o pobytu cizinců ukládá policii povinnost za neoprávněný pobyt uložit správní vyhoštění. V případě žalobce by teoreticky přicházelo v úvahu použití § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť zmíněné ustanovení umožňuje uložit povinnost opustit definované území „cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly sbledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do

jeho soukromého a rodinného života.“ Jelikož v posuzované věci správní orgány správně shledaly naplnění skutkové podstaty vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců a zároveň správně shledaly přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, nebyly dány důvody pro aplikaci ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců.

20. Postup žalovaného nebyl v rozporu ani se zásadou přiměřenosti dle § 2 odst. 4 správního řádu, jak namítal žalobce. Soud připomíná, že žalobce dříve pobýval neoprávněně na území Rumunska, kde mu bylo rovněž uloženo vyhoštění. Nelze tudíž očekávat, že by při uložení povinnosti opustit území žalobce dobrovolně odcestoval do Vietnamu, kdy lze spíše předpokládat přesun žalobce do jiného členského státu Evropské unie. Soud proto neshledal předmětnou žalobní námitku důvodnou.
21. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 7. ledna 2026

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.